

[Alfred Jensen.]

konvention om køb og fremstilling af jernbanemateriel, at det var sundere og bedre, om vi drog omsorg for, at de virksomheder, vi har til fremstilling af jernbanemateriel, fik disse ordrer. Der går arbejdsløse smede både i Randers og Århus, hvor vi har de virksomheder, der fremstiller jernbanemateriel, Frichs fabrikker i Århus og Scandia i Randers. Det må da være den mest rimelige måde at løse problemet på at placere ordrerne her i Danmark, så danske arbejdere kan komme i gang. Disse problemer kan løses, hvis vi lægger vor politik om; det er det, jeg har talt for, og denne opfattelse kan jeg føre andre i marken for. Fagfolk, førende folk, har talt for, at det ikke længere skal overlades til indehavere af danske virksomheder at skalte og valte med arbejderne, at det ikke skal overlades til dem at foretage investering, men at der må en strukturændring til.

Jeg hørte med interesse økonomi- og arbejdsministerens udtalelser om beskæftigelse, men forstod ikke, hvorfor han var så interesseret i at forklare bygningsarbejderne, at de skulle se at få sæsonudjævning. Jeg forstår meget vel, at bygningsarbejderne er interesserede i at have beskæftigelse året rundt, men jeg ved ikke, om det er så betimeligt at animere til sæsonudjævning, når man har gående året rundt 17 pct. ledige murere — det havde man sidste år. Så var det mere på sin plads at få beskæftigelse sat i gang, og det var der såre lidt tale om i økonomi- og arbejdsministerens udtalelser. Det var sort i sort. Der var ikke noget løfte om fuld beskæftigelse. Jeg bemærkede nok, at der ville blive givet materialebevilling til erhvervsbyggeri, at der ville blive givet bevillinger til beskæftigelsesforanstaltninger, og det er naturligvis meget godt, men det forekommer lidt mærkeligt, at disse bevillinger netop skal gives her om vinteren, hvor det er forbundet med større besvær og større udgifter at udføre sådant arbejde, og jeg ved ikke, om det i større stil får indflydelse på arbejdsløsheden. Det kan måske få lidt indflydelse på adskillige menneskers mening om regeringens vilje til at sætte ind for beskæftigelse, og det kan vel også få betydning på valgets dag. Men det, det drejer sig om, fuld beskæftigelse, løses ikke herigennem; det er

ikke engang et skridt i den rigtige retning, det er en march på stedet.

De unges problemer forekom det mig blev omtalt på samme måde. Jeg bemærkede de fremsatte udtalelser, men jeg gad dog vide, om der sidder nogen ung eller nogle forældre ved radioen og nikker tilfreds og siger: gud ske lov, så behøver vi ikke at se med bekymring på fremtiden. Nej, der var ikke noget lyst, noget opløttende, i disse udtalelser — tværtimod. De tyder på, at man ikke vil tage fat på problemerne på en radikal måde, på en sådan måde, at vi får den nye politik, som regeringen i sin tid lovede, og som folk ønsker. Lad mig citere, hvad Chr. Larsen sagde: og som arbejderklassen jo har styrke nok til at føre igennem. Det er det, det drejer sig om her, og derfor er det, at vi kommunister opfordrer til at lægge landets politik om og tage fat på nedrustning og skattelettelse, sætte ind for fuld beskæftigelse, boligbyggeri, bedre vilkår for alle arbejdere her i landet og tage fat på at løse en række sociale spørgsmål, som står for, og som arbejdsmændene gjorde opmærksom på. Det er ferieordningen, medhjælperloven, ulykkesforsikringsloven og sygelønsordningen. Det er problemer, som skal løses, og som kan løses, men det afhænger i allerhøjeste grad af regeringens vilje til at tage spørgsmålene op og appellere til det danske folk om at støtte den i arbejdet på at føre en sådan politik igennem.

Viggo Starcke: I sin åbningstale nævnte den højtærede statsminister ikke en lang række af de ting, som han kom ind på i anden omgang, og det synes jeg egentlig var uheldigt. Den højtærede statsminister kom ikke meget ind på den faldende produktion, han nævnte noget om den stigende arbejdsløshed, han talte meget lidt om de stigende skatter, de stigende priser, den stagnerende industrivirksomhed, den voksende inflation, den faldende konkurrenceevne og de stigende omkostninger, og derfor kan det være, at den højtærede statsministers åbningstale blev en afsluttende åbningstale.

Den højtærede statsminister var så venlig at ofre nogle ord på mit indlæg; han ofrede endogså en hel del ord, men han ofrede ikke andet end ord. Der var ikke en eneste